

УДОСТОЄНИЙ ПРЕМІЇ КОМСОМОЛУ ТУВИ

Микола Пшеничний не мислить свого життя без доріг. Вони стали супутницями його творчої долі, бо саме в дорозі, признається він, народжується більшість його поезій. Шляхи ріднокраю явили йому сліди велета слов'янської культури, друкаря Івана Федорова, образ якого пофілософськи трактований поетом у поемі-фресці «Межа», що вийшла окремою книжкою у 1986 році у Львові.

Світить Миколі нова стежка, прокладена ним до друзів-літераторів з братніх республік. На його робочому столі сходяться докупи записи, зроблені у Литві і в Білорусії, на Саяно-Шушенській ГЕС і на Кос-Аралі, у Грузії і в Туві.

І ось знову (уже не вперше) дорога покликкала його у Центр Азії, в гори Саяни, де живе працюючий тувинський народ, сини якого звільняли нашу Ровенщину від німецько-фашистських зайд у роки Великої Вітчизняної війни. Постановою Бюро Тувинського обкому ВЛКСМ «українському поету, члену Спілки письменників СРСР Миколі Пшенично-

му за активну роботу у пропаганді тувинської літератури, за великий вклад у зміцнення культурних дружніх зв'язків між українським і тувинським народами присуджено премію комсомолу Туви за 1986 рік».

Ця звістка радісна не тільки для літераторів Ровенщини, а, приймаючи до уваги те, що Микола Пшеничний — перший лауреат цієї премії в галузі літератури з іншої республіки, то це — приємний факт і для українського письменства взагалі.

Орган Тувинського обкому КПРС, Верховної Ради і Ради Міністрів Тувинської АРСР, газета «Тувинська правда», від 25 січня цього року помістила статтю письменника, заслуженого працівника культури РРФСР Монгуша Кенин-Лопсана «Позитив братства», де визнаний майстер тувинського слова пише: «Своєчасним і справедливим вважаю присудження молодому поету братньої Української РСР Миколі Пшеничному премії комсомолу Туви. Духовне зближення народів Радянського Союзу — ха-

рактерна особливість нашого часу...

Подвиг наших земляків привів молодого українського поета в Туву, і він назавжди залишився закоханим в Саянські гори, в могутню течію Улуг-Хема, в голубі небеса Центру Азії, де народилися і вирости ті, хто став визволителями рідного краю Миколи. Чотири рази приїздив він у Туву, щоб написати нариси про подвиги тувинських добровольців, зібрати матеріали для прози і поезії.

Історизм і сучасність перекликаються у творчості Миколи Пшеничного. Читаю і перечитую його поему «Межа», — пише далі поет і романіст Монгуш Кенин-Лопсан. — Микола зумів відтворити історичний колорит і вивів узагальнюючий образ творця книг...

Літературні зв'язки між Тувою і Україною закладені поезією великого Тараса Шевченка. Коли йшла війна, в сорок першому році, наші класики Степан Сариг-оол і Сергій Пюрбю переклали на тувинську мову «Сон» і «Заповіт» безсмертного Кобзаря і це було стрімким початком

зближення двох літератур — тувинської і української...

У віршах, поемах і нарисах Миколи Пшеничного дозвонить джерело дружби, братерства і чуття великої сім'ї, яка могла народитися тільки на радянській землі...».

Всіх присутніх при врученні нагород комсомолу Туви приємно вразив яскравий приклад братерського чуття єдиної родини — обидва лауреати: поет з України Микола Пшеничний і тувинець, різьбяр по каменю, член Спілки художників СРСР Сергій Хомуш-куєвич Кочаа перерахували свої премії у фонд Чорнобіля.

Чекає виходу у світ в Києві перша антологія тувинської поезії у перекладах Миколи Пшеничного, у його робочих шухлядах — проза про подвиг тувинських добровольців, на підході третя книжка поезій, а ще — гора задумів і дороги, дороги, дороги...

Хай щастить тобі, Микола, на добрих людей у цих дорогах. Пильнуй для них серця і слова свого подорожника.

Микола ТИМЧАК.